

Vera Vujović, Tintana olovka (izbor)

Infantin rođendan

sami početak sedamdesetih.
moje tanke noge uglata koljena
metronom, štanga. nadmašujem
razred visinom i tu je jezgra osjećaja
da sam previše. punoglavci
u kanalima uz put do škole
brzo postajući nešto drugo.
zatim pečat
zubnog aparata stršanje a nemogućnost
da dokučim vrijeme iznad
kamenih vrhova krajolik sebe u njemu
naglavce
okretanja svijeta nakon čitanja
Wildeove priče.

Škare

voljela sam škare.

dok su se druga djeca igrala vani
vlaknastog papira s tankim crtama
presavila sam listove

i spojila poprečno papirnatim prstenom kroz urez
njih četiri smanjena škarama
za svojeručnu slikovnicu, o naravno kraljevni
koja je stekla zasluge radom
pa ide na bal.

osjećalo se da je u kući još netko
u intenzitetu nevidljivosti
prisutno

dok god sam bila mala
kasnije su mi rekli da je to anđeo
ali mislim
da sam to bila

ja

Vrane

*Uvijek ste bile bijele vrane
među crnim.*

čudio se moj djed mojoj sestri i meni
u parku s jakim mirisom češera.

ona je bila dovoljno mala
i činilo se da nije čula.
a meni
su se iglice s tla toga časa
nekako zgusnule;

osjećala sam
svoje bijelo

perje

Kako je Jiří Kratochvíl spasio moj život

Jiří Kratochvíl spasio je moj život
jednog novembra popodne, već s ruba
onog vremena urušavanja kalendara
između ljekarne
iz koje izlazim s vrećicama s tek par
uzoraka, s odavno iza sebe
razgrađenim sramom
zbog oskudice i knjižnice, male nepreunjene toliko
u koju me dovela
zakasnina.

Ona nije bila tu kad sam stasala ta knjižnica
Ivane Brlić Mažuranić
samo je sasvim blizu bila
školska, i natjecanje u ime te spisateljice
na kojem (umalo) nisam
pobijedila. Ali sam znala

da knjige mogu spasiti život.
znala sam to još i s praga mladosti
kad je zakucao Chesterton
na pastelna vrata čekaonica
kojima sam skrušila krvarenje tek buknuła
života; i znala je "Osmica"
Katherine Neville kasnije u hladnom
Beču devedesetih, najlednji prijelaz s kraja
k početku Nove.

nepričvršćene biljke

tražeći prešano cvijeće za herbarij
ugledam te odjednom
kako u knjigu koja bi te nahranila
stavljajući cvijet ili list;
u rilkea bršljan
narcisu u stefana zweiga
djevojku
koja čita julijana apostatu plinijeva
pisma nezaboravak i mak
u borgesa punog posvete
samoj sebi poneki ispis
i razglednice
prijatelja koji je na putu.
gledala sam te preko dalekog mosta
nepričvršćenu
sljedbenicu samoće
ja bliska sebi
s tvoje strane nemjerljivo dalje
od samo jedne
konfekcijske veličine

mare intactum

Topila su se ljeta poput spore smole
u žagornim tavama cvrčaka
moj čemer, lim
pred pješčanim žalom pod nogama planine
i previše zlata u očima od velike pustinje mora

tolika je bila samoća
samoneshvaćanja
nad bojom lubenica koje su se kotrljale
kupovale i pucale pa rasijecale dijelile
kao da je samo unos
hrane veza
a sama vještina njihova odabira
kvrckanjem ritualno
priznavanje tisućljetnog mjesta poglavara.
sav patrijarhat
širi od nedužne pučine
visočiji od gore
u polusnu prebačen da ne
otplivam.
tako sam zamjerila
godišnjem dobu.

Oceanu sam se približila dvaput

jednom

kao lastavica u Saint-Malou

zaletjela sam se u njegov Atlantik

s ledenom vodom neprijazne boje.

kabine na plaži su bile nadmene

prugaste kao prvi kostimi

ulični gutači vatre

nastupali su kroz nutrinu

zbijena grada.

kupila sam na Mont Saint-Michelu

azurno skupe ilustracije pingvina

koji se strmoglavljuju redom u ledenu vodu

za buduću djecu

Linija, val kose

sa slike koja je stigla iz 1912.
otvorile su se dvije žene oprečnih lica;
jedna u nošnji, nježna i vrlo živa
(ruka sa suncobranom u senzualnom
dlanu), jedna u pomodnoj odjeći školarke
(napućena i prijeko zagledana u drugi smjer)
majka i kći
tek neznatno
i uz samo moju upornost spremne
očima mi dati odgovore
iako sam zapravo htjela uzvratno
reći im
da su otišle toliko dalje
u meni nama trima pod ovim krovom
i začecima slika

Bartolova graba

Njih četiri voljele su bose
predvečer s prijateljicama na pranje nogu
na bartolovu grabu, lagano zadići
suknje; pomoliti se Mjesecu da pomladi
i njih kao sebe (ako je bio mlađak); znale su
pjesme
o ženi koja je muža prodala za forint, ili o grličinoj
uskрати riječi dragom golubu; o čizmicama
kojima se ne može kupiti ništa
ako srce nije na mjestu.

Otac im je bio peljar
i nije ih želio udavati.
(Vidao je plamičke po poljima
i mislio da su duše.)
Gurkale su se na povratku s mise
i ismijavale prosca. Kojem su prethodila pisma
najmlađoj; crvenokosoj koščatici
mojoj baki. Reći će kasnije
da ih je prepisao.

Krava

Jednom su gubitak i krivnja bili pretežak teret
i tražio si vodu
da se dogodi ono iz pjesme
trčao
si već
su se dozivali virovi s tvojim očima
- kad se oglasila krava
pa te sjetila krave
koju si kod kuće
samo ti hranio

te si krenuo natrag.

i zimi si
opet mogao vidjeti
gradove u igličastim slikama u prozoru.

*

*stotinjak zima kasnije
jednom su mi se sklopile oči
nad mislima o načinu nestajanja
- kad je osvijetlila neka djevojčica iznutra kapke
tolikom radošću
te sam krenula natrag*

Grafit

volim svaki atom tvog postojanja
pisalo je
baš na kući u kojoj sam ja nekad živjela
i koja je možda upravo stoga
ostala vječno nevidljiva vandalima spreja;
a sad je iskrslalo ovo, u visini grudi
tek što sam stala pridizati spušten pogled
iz grotla
nemoguće su stvari
odjednom postale jasno
napisane nježno žuto na sumorno
sivom
i još je svemirska šala dodala tvoje ime

Molitva

toliko

imam ostriga na prstima
i suhe morske trave kojom
mogu ušuškati put
da se ne sjećam
za što bih molila.

kao što se ne sjeća kraljević
nekoć prognan sa svoje ostavštine
što bi zatražio kad su mu glasi stigli
o pomilovanju, osim štapa

ja bih molila
za jedan stol
preko kojeg
mogu svijetliti
tu čudnu pojavu
dok te slušam